

Voorspel

Hij dankte zijn naam aan de *tualum*, een kleine antilopensoort in de dorre woestijnheuvels. Als meisje had zijn moeder vaak toegekeken wanneer de kudde afdaalde naar de rivier om te drinken; moedige, ranke dieren met heldere, stralende ogen. Dat alles zag ze ook in haar zoon toen ze hem voor het eerst in haar armen hield. 'Tulim,' zei ze, nog hijgend van uitputting. 'Ik noem hem Tulim.' Het werd zorgvuldig genoteerd, waarna het kind weer uit haar armen werd genomen en aan een koninklijke min werd gegeven.

Een van zijn eerste herinneringen bewaarde de kleine jongen aan de wandtapijten in de kleuren van de ondergaande zon waarmee de vertrekkende in de Afzondering waren behangen. Daar bracht hij de eerste jaren van zijn leven door, omringd door vrouwen, met zorg omgeven door vriendelijke, zoet geurende verzorgsters die hem wiegden, voor hem zongen, en die zijn kleine bruine lijfje met dure oliën insmeerden. Het enige verdriet dat hij kende, waren de momenten dat hij in zijn bedje werd teruggelegd, waarna een ander van de jongste koningskinderen werd vertroeteld en toegezongen. Die onrechtvaardigheid – dat aandacht die uitsluitend voor hem zou moeten zijn, ook aan anderen werd geschonken – brandde in de kleine Tulim als de vlam van de lamp waar hij 's avonds bij het slapengaan naar lag te staren; een vlam waar hij zo aandachtig naar keek, dat hij die soms ook op het middaguur voor zijn geestesoog kon zien, zo helder dat de wereld om hem heen naar de schaduwen werd gedrongen.

Amper drie jaar oud verdrong hij, bij wijze van experiment, een van de andere jonge prinses in het bad. Toen de verzorgsters een kind moesten troosten dat huilde omdat het was natgespetterd, zag hij zijn kans schoon en duwde het hoofd van zijn broertje Kirgaz onder het met

bloemblaadjes bestrooide water. De drie of vier andere kinderen die het bad met hen deelden, hadden het zo druk met spelen en spetteren dat ze niets in de gaten hadden.

Het was een merkwaardige sensatie om te voelen hoe zijn broertje wanhopig voor zijn leven vocht, terwijl om hem heen alles zonder hem gewoon doorging. Mensen hechtten zoveel waarde aan het leven, en toch kon hij dat leven beëindigen wanneer hij maar wilde, besepte Tulum. In gedachten zag hij weer de vlam van de lamp, maar nu was het alsof hijzelf die vlam was geworden en zo vurig brandde dat de rest van de schepping in de duisternis verdween. Het idee bezorgde hem een gevoel van extase.

Tegen de tijd dat de verzorgsters weer oog hadden voor de rest van de kinderen, dreef Kirgaz op het water, zijn haar loom uitwaaiërend als zeewier waarin bleke bloemblaadjes verstrikt waren geraakt. De verzorgsters zetten het op een gillen en trokken hem haastig op het droge, maar Kirgaz was niet meer te redden. Er woonden talloze prinses in het Warande Paleis – de autarch had vele vrouwen en was bijzonder vruchtbaar – dus het verlies van één zoon was geen drama. Toch werden de twee verzorgsters onmiddellijk terechtgesteld. Tot Tulum's grote verdriet. Een van hen had elke avond een stuk honingkoek voor hem meegesmokkeld vanuit de keuken, maar van nu af aan zou hij zonder dat lekkers moeten gaan slapen.

Al snel werd hij te groot om in de Afzondering te blijven, dus hij werd overgeplaatst naar de Ceder Hof. In dat deel van het machtige, uitgestrekte Warande Paleis werden de jonge zonen van de edelen naar de volwassenheid begeleid, zich verheugend in het gezelschap van de koninklijke zonen van Tulum's vader, de luisterrijke god-koning Parnad. Voor het eerst van zijn leven was Tulum omringd door echte mannen – tot de Afzondering hadden alleen de Gunstelingen toegang – en terwijl hij opgroeide leerde hij jagen, en vechten, en het zingen van strijdlieden. Door zijn knappe verschijning, zijn lange, slanke gestalte en zijn scherpe geest trok hij de aandacht van de volwassen mannen in het Warande Paleis, en zelfs – dat was buitengewoon verrassend – van zijn vader.

De meeste zonen van Parnad hoopten onopgemerkt te blijven door hun vader. Want ook al zou een van hen op een dag zijn opvolger worden, de autarch was een krachtig, machtig man, in de bloei van zijn leven, dus die dag lag nog ver in het verschiet. Bovendien was het in Xis bepaald geen zeldzaamheid dat potentiële erfgenamen door een ongeluk werden

getroffen. Zo was Parnad op enig moment tot de conclusie gekomen dat enkele van zijn zonen te geliefd waren bij het leger of het volk. Daarop was een van de bewuste zonen het enige dodelijke slachtoffer geworden van een gevecht met piraten bij de eilanden in het westen. Een andere zoon was – paars en naar lucht happend – in het Yenidos Gebergte gestorven, nadat hij in zijn slaap door een slang was gebeten; hartje winter, een hoogst ongebruikelijke tijd voor slangenbeten. Vandaar dat geen van de andere prinsen echt jaloers was op Tulim, toen die door de autarch werd opgemerkt en af en toe door hem werd aangesproken.

‘Wie is je moeder?’ vroeg Parnad hem de eerste keer. De autarch was een grote man – lang en breed, als een oude krokodil. Tulim vond het een merkwaardige gedachte dat deze zwaargebouwde man met zijn weelderige baard hem zijn slanke postuur had geschonken. ‘Ach, natuurlijk! Nu weet ik het weer. Ze was net een wilde kat. Je hebt haar ogen geërfd.’

Tulim kon uit de woorden van zijn vader niet opmaken of zijn moeder nog leefde, maar hij wilde er niet naar vragen, uit angst sentimenteel en vrouwelijk te worden gevonden. Als hij haar ogen had geërfd, dan moest zijn moeder inderdaad een bijzondere vrouw zijn geweest. Want zijn vreemde, gouden ogen – als openingen gevuld met gesmolten metaal – waren het eerste aan zijn verschijning wat de aandacht trok. En die ogen waren ook een van de redenen waardoor hij al heel jong had geweten dat hij anders was; dat stralende, allesverterende vuur brandde in zijn broers noch in andere kinderen zo helder als het in hem brandde.

Zijn vader en hij spraken elkaar steeds regelmatig, hoewel Tulim bij die gesprekken nooit veel zei. Uiteindelijk ging hij van de slaapzaal die hij deelde met een groot aantal andere jonge prinses, naar een eigen kamer, waar de autarch hem op alle uren van de dag en de nacht kon bezoeken, zonder Tulims broers te storen. Vanaf dat moment begon Parnad hem bloot te stellen aan merkwaardige wreedheden en ongezonde praktijken, terwijl hij vertelde over de verschrikkelijke verantwoordelijkheid die op de schouders van de *Bishakh* rustte – het hoofd van de bloedlijn van de valk, die uit de woestijn was gekomen om de tronen van de wereldsteden te vertrapen.

‘De goden hebben ons lief,’ zei hij dan, met zijn hand op Tulims mond gedrukt om diens kreten van pijn te smoren. ‘Het is aan de goden te danken dat de valk hoger vliegt dan alle andere vogels; dat hij kan neerzien op de hele schepping. De zon zelf is niets meer of minder dan het oog van de grote valk!’

Tulim begreep niet altijd alles wat zijn vader zei, maar er was één ding dat de lessen, in combinatie met de pijn en alle andere vreemde gevoelens die ze bij hem opriepen, heel duidelijk maakten, namelijk dat de vlam en de valk werden bezield door dezelfde overtuiging: *Alles behoort toe aan de man die onbevreesd zijn ambities najaagt. Want die man hebben de goden lief.*

En hoewel de bezoeken jarenlang doorgingen, legde Prins Tulim al in de eerste nacht de gelofte af dat hij ooit op een dag zijn vader zou doden. Niet zozeer om de pijn die hij moest ondergaan te wreken als wel de hulpeloosheid waartoe hij werd gedwongen. Want de vlam mocht niet worden verduisterd door de schaduw van een ander, zelfs niet als die ander niemand minder was dan de autarch!

Toen het moment naderde waarop hij zijn jeugd vaarwel zou zeggen en de mantel der volwassenheid om zijn schouders zou hangen, begon Tulim steeds meer tijd door te brengen met een man die hem aanzienlijk respectvoller bejegende. Oom Gorhan was een oudere halfbroer van de autarch, door Parnads vader verwekt bij een vrouw van buitengewoon lage komaf, waardoor hij geen bedreiging had gevormd voor Parnads aanspraken op de troon. Gorhan had het nadeel van zijn bezoedelde afkomst in zijn voordeel weten om te buigen en zich opgewerkt tot een van de naaste raadslieden van de autarch, beroemd om zijn wijsheid en vernuft. Anders dan Tulims vader voelde hij zich niet lichamelijk noch bovennatuurlijk tot de jonge prins aangetrokken; in plaats daarvan zag hij in Tulim vooral een verwante geest, die – met de juiste opleiding – niet alleen tot voorbij de muren van het Warande Paleis of de grenzen van Xis zou kunnen reizen, maar voor wie de eindeloze gangen van de schepping der goden openlagen. Het was Gorhan die Tulim echt leerde lezen; niet alleen het herkennen van de letters op velijn of papyrus en het destilleren van de betekenis daaruit – dat leerden alle prinsen – maar lezen als een manier om wijsheid te verwerven die de mens diende als een span trekossen; lezen om ideeën te vergaren, als soldaten, zodat de macht van de lezer steeds groter werd.

Gorhan liet Tulim kennismaken met de werken van beroemde tactici als Kersus en Hereddin, en van historici zoals de grote Pirilab. Zo leerde Tulim dat gedachten en ideeën in boeken duizend jaar lang bewaard konden blijven; dat grote en geleerde mannen uit andere tijden tot hem konden spreken alsof ze naast hem zaten. En wat nog belangrijker was, hij leerde dat de goden en hun naaste volgelingen de grote kloof van de tijd konden overbruggen, en zelfs de nog grotere kloof die gaapte tussen

Hemel en aarde, om zo de geheimen van de schepping met de stervelingen te delen. Of in de woorden van de krijger-dichter Hereddin, die Gorhan voor hem citeerde: *'Wie slechts naar een troon reikt, zal de sterren nooit beroeren.'* Tulim begreep wat hij daarmee wilde zeggen. Hij voelde dat de wijsheid van zijn oom groter was dan die van anderen, en nauwelijks onderdeed voor die van de goden. Gorhan had haarscherp aangevoeld dat Tulim uniek was; dat hij zelfs het bloed van zijn vader dat door zijn aderen stroomde, ontsteeg. Tulim was geen kind van mensen, begreep Gorhan, maar een kind van de Hemel!

Naarmate Tulim ouder werd en zijn kinderlijke rankheid inruilde voor een gespierd jonge-mannenlijf, raakte zijn vader, de autarch, steeds minder in hem geïnteresseerd, wat Tulim alleen maar stijfde in zijn haat. De autarch had hem willen gebruiken, niet om wat hem uniek maakte, maar vanwege kwaliteiten die hij had gedeeld met talloze andere knappe jongens. Als hij Parnad had kunnen doden, zou Tulim het hebben gedaan, maar de autarch werd niet alleen onafgebroken bewaakt door zijn vurige Luipaardgarde, hij was bovendien zelf ook verbazingwekkend sterk; een man wiens aandacht nooit haperde, zelfs niet tijdens activiteiten die anderen zouden hebben afgeleid of slaperig hebben gemaakt. Hoe dan ook, de Autarchen van Xis werden al generaties lang beschermd door het bestaan van de scotarch, de speciale, tijdelijke erfgenaam die geen telg was van de bloedlijn van de autarch; een functionaris die de troon besteedde wanneer de autarch onder verdachte omstandigheden kwam te overlijden, en die zorgde dat het recht zijn loop had voordat hij de troon overdroeg aan de ware erfgenaam – op voorwaarde dat die erfgenaam niet de moordenaar was van de vorige autarch. Het was een merkwaardig, oud gebruik; een gebruik met vele grillige en complexe aspecten, maar het bood de autarch al eeuwenlang een grotere garantie tegen intriges dan de meeste andere vorsten.

Dus Tulim had geen andere keus dan zijn tijd afwachten, studeren, plannen maken... en dromen.

Ten slotte brak de dag aan waarop de rechthoekige gongs in de Toren der Platanen en de tempel van Nushash de dood van de autarch verkondigden. Amper driemaal twintig jaren oud, was Parnad gestorven in de Afzondering, bezweken in het bed van een van zijn vrouwen. Hoewel niets wees op boze opzet, liet de scotarch de bewuste echtgenote en haar dienstmaagden martelen om hen te dwingen hun eventuele schuld te bekennen, waarna ze werden terechtgesteld; dat laatste was bedoeld om de andere paleisbewoners – schuldig of niet – te doordringen van het

gevaar van betrokkenheid bij de dood van een autarch. Na de periode van rouw zou Dordom, de oudste zoon, die als generaal in het leger bekendstond om zijn kwaliteiten en zijn wreedheid, de troon bestijgen.

Maar in de nacht die volgde op Parnads dood, stierf Dordom de verstikkingsdood. In het Warande Paleis werd gefluisterd dat hij was vergiftigd. Dat gerucht werd steeds geloofwaardiger toen nog drie van Parnads broers – en een paar van hun vrienden, bedienden en minnaressen, die toevallig van hetzelfde bord hadden gegeten of uit dezelfde bokaal hadden gedronken – overleden als gevolg van een vreemd reuk- en smaakloos gif, dat niet onmiddellijk leidde tot de dood, maar dat het lichaam van het slachtoffer van binnenuit wegvrat, als een soort zwavelzuur.

Een voor een bezweken ook de andere erfgenamen; ze werden net als Dordom vergiftigd, of ze waren in hun slaap doodgestoken door bedienden die als onomkoopbaar hadden gegolden, of gewurgd door moordenaars tijdens het hartstochtelijk bedrijven van de liefde, terwijl hun lijfwachten, die voor de deur stonden, ogenschijnlijk niets in de gaten hadden. Beseffend uit welke hoek de wind der verandering woei, verlieten verscheidene van Parnads minder ambitieuze zoons en dochters met hun gezin de stad Xis om de dood vóór te zijn – tevergeefs, zoals uiteindelijk zou blijken. Anderen werden aangestoken door het spel, en gedurende een jaar was het eeuwenoude Xis te vergelijken met een reusachtig *shanat*-bord, waarop elke zet door een overlevend lid van de koninklijke familie nauwlettend werd bestudeerd en werd beantwoord met een tegenzet. Als drieëntwintigste in de lijn van de troon, werd Tulim bij de eerste sterfgevallen helemaal niet als mogelijke schuldige beschouwd. Velen geloofden dat de dood van Parnad het startsein was geweest voor een reeds lang voorbereide, bloeddorstige strijd tussen een groot aantal troonpretendenten. Om precies te zijn geloofden in het Jaar van de Scotarch, zoals het achteraf werd genoemd, de meeste inwoners van Xis, en zeker de meest wijze hovelingen in het Warande Paleis, dat de strijd om het hoogste gezag werd gestreden tussen Dordoms jongere broers, de prinsen Ultin en Mehnad, die zich staande wisten te houden terwijl de andere erfgenamen bezweken of op de vlucht sloegen. Uiteindelijk waren alleen nog Ultin en Mehnad, Tulim en een handjevol anderen over.

Van de meest wijze hovelingen was het merendeel ervan overtuigd dat Tulims overleving bewees dat hij nauwelijks als een serieuze bedreiging werd gezien. De enkeling die hem beter kende, koesterde misschien

vermoedens dat schijn bedroog, maar kende hem ook goed genoeg om te weten dat het onverstandig zou zijn die vermoedens hardop uit te spreken. Van die waarlijk wijzen waren er dan ook velen die zich staande wisten te houden, en bij de nieuwe autarch in dienst traden.

De slimste van allemaal was natuurlijk Oom Gorhan, die een zekere onverbiddelijkheid in de jonge Tulim had herkend – misschien de weerpiegeling van zijn innerlijk vuur – en die zijn lot met dat van de onbekende jonge prins had verbonden. Het was een zorgvuldig berekende gok. Als wijze, niet-bedreigende, al wat oudere hoveling maakte hij een goede kans de troonsbestijging van een nieuwe monarch te overleven. Sterker nog, de kans was groot dat hij zelfs ook diens opvolger en de autarch dáárna zou kunnen dienen, waarna hij ten slotte een vredige, waardige dood zou sterven en met misschien wel duizend levende slaven zou worden begraven, als bewijs van grote waardering van de koninklijke familie. En toch zette hij alles in op één onwaarschijnlijke worp van de dobbelstenen... of althans, zo leek het voor iedereen die nooit diep in de verontrustende, gouden ogen van Tulim had gekeken.

‘Ik kon niet anders, Gezegende Hoogheid,’ zei Gorhan. ‘Al toen ik u voor het eerst zag, besepte ik hoe hoog u zou stijgen, en niets zou me ertoe kunnen brengen u te verraden. U en ik zijn onafscheidelijk. Net als deze twee!’ Hij hief zijn hand, met de wijs- en middelvinger strak tegen elkaar gedrukt, als symbool voor zijn verbondenheid met Tulim. ‘Onafscheidelijk!’

‘Onafscheidelijk, oom,’ herhaalde de prins, en ook hij hief zijn hand, met de bewuste twee vingers tegen elkaar gedrukt.

Het zou niet lang duren of hun samenwerking begon vruchten af te werpen. Een van de lagere prinsen had een ongemakkelijk diner met Mehnad, een van de twee voornaamste troonpretendenten. Tijdens de maaltijd kreeg de lagere prins het plotseling benauwd, alsof er een eendenei in zijn keel was blijven steken. Met een paars aangelopen gezicht sprong hij overeind, hij stormde dwars door de uitgelezen gerechten die op de vloer stonden uitgestald, en zakte in elkaar tussen een groepje bedienden met vingerkommen en kruiken wijn. Het lawaai was zo hels, dat het geruime tijd duurde voordat de aanwezigen beseften dat ook zijn jonge vrouw – met aanzienlijk minder commotie – aan een gelijksoortige beroerte was gestorven.

De in woede ontstoken Prins Mehnad bulderde dat hij er niets mee te maken had; dat het een samenzwering was om hem in een verachtelijk daglicht te stellen. Want hoe kon je iemand die zijn eigen gasten ver-

giftigde – niet alleen mannen, maar ook een vrouw – anders noemen dan verachtelijk? In de overtuiging dat zijn broer Ultin erachter zat, begaf Mehnad zich met een eskadron wachten naar de vertrekken van Prins Ultin in de Blauwe Lantaarn, een van de wijken van de stad. Maar het nieuws van de moord was hun vooruitgesneld, en Ultin wachtte zijn broer op met een eigen eskadron. De twee prinsen hadden zo genoeg van al het gekonkel, alle moorden, alle onderlinge verdachtmakingen, dat ze geen excuus nodig hadden om hun geschillen eens en voor altijd uit de wereld te helpen. In de vechtpartij die losbarstte, zochten Ultin en Mehnad elkaar op. Gepokt en gemazeld in de strijd als ze waren, bestreden ze elkaar zonder genade.

Pas toen Ultin er eindelijk in was geslaagd zijn broer te verslaan, waarna hij zich bebloed, maar zonder ernstige verwondingen triomfantelijk oprichtte van diens dode lichaam, bleek hoe sluw Tulim het spel had gespeeld. Want Ultin had amper zijn overwinnaarskreet geslaakt, of hij kreeg het gevoel dat hij stikte, net zoals de onfortuinlijke jonge prins was gestikt – alsof er een eendenei in zijn keel zat. Terwijl het bloed uit zijn neus en zijn mond spoot, zakte Ultin in elkaar en viel op zijn dode broer. De zwaarden van beide broers waren met gif bestreken, bleek later, maar Mehnad was al aan zijn verwondingen bezweken voordat het gif zijn werk had kunnen doen.

Terwijl de lijfwachten van de twee prinsen nog rond de lichamen stonden, ten prooi aan woede en verwarring, kwamen Tulim en Gorhan tevoorschijn, die de ontwikkelingen ongezien hadden gadeslagen. Ze hadden slechts een handvol van Gorhans wachten bij zich, dus de mannen van Ultin en Mehnad waren veruit in de meerderheid. Maar wanneer ze zich tegen Tulim verzetten, zouden ze in het gunstigste geval op zoek moeten naar een nieuwe betrekking, beseften ze. Want wat was een prinselijke lijfwacht zonder prins? Bovendien was Tulim ook een van Parnads erfgenamen. Hoewel hij aanvankelijk volslagen onbelangrijk had geleken, was het hem gelukt meer dan twintig andere troonpretendenten te overleven. Dat op zich was al voldoende om de lijfwachten ervan te overtuigen dat zijn kandidatuur het overwegen waard was. Gorhans kleine, maar buitengewoon toegewijde contingent mannen en hun scherpgepunte speren deden de rest.

En zo kwam het dat Prins Tulim, nauwelijks opgemerkt laat staan gevreesd, ten koste van tientallen rivalen de Valken Troon van Xis wist te bemachtigen, waar hij zich tot autarch liet kronen als *Sulepis am Bis-bakh*. Tijdens zijn bewind zou Sulepis het historische recht van Xis doen

gelden om over het hele continent Xand te heersen, daarbij nog eens ettelijke honderdduizenden slachtoffers makend en overal ten zuiden van de Zee van Osteia zijn bloedige voetsporen achterlatend. Wie zou het hem kwalijk nemen dat hij uiteindelijk zijn begerig oog liet vallen op het noordelijke continent Eion? Het was maar al te duidelijk dat hij het Lot aan zijn zijde had. Het bewijs was geleverd dat zijn vlam helderder brandde dan die van alle anderen.

En, gelijk een god, zorgde Tulim-die-Sulepis-werd niet alleen op continentale schaal dat het recht zijn loop had. Dat deed hij ook in de persoonlijke sfeer. Al een paar dagen na zijn troonsbestijging ontstond er onenigheid met zijn oom Gorhan over een onbeduidende staatkundige kwestie, waarbij Gorhan de kersverse autarch aankeek met een blik die misschien geen schaamte, maar dan toch een gevoel van ongemak over zijn ondankbaarheid moest afdwingen.

‘Ik ben teleurgesteld, heer,’ zei Gorhan tegen zijn neef. ‘Ik dacht dat we onafscheidelijk waren.’ Hij hief zijn hand, met de wijs- en middelvinger tegen elkaar gedrukt. ‘Ik verkeerde in de veronderstelling dat u genoeg om me gaf om mijn raad ter harte te nemen. Ach Tulim, je bent als een zoon voor me. Ik had gehoopt als een vader voor je te zijn.’

‘Een vader?’ Sulepis trok een wenkbrauw op en schonk Gorhan de genadeloze, gouden blik van een jagende havik. ‘Het zij zo.’ Hij keerde zich naar de kapitein van zijn Luipaarden. ‘Voer hem weg! En vil hem. Zo langzaam en zo pijnlijk mogelijk. Dus niet met grote lappen vel tegelijk, maar met een smalle reep, te beginnen bij zijn voeten, en dan rondom naar boven tot aan zijn schedeldak. Ik wil dat mijn nieuwe “vader” tot het eind toe in leven blijft.’

Zelfs de geharde kapitein aarzelde toen de oude Gorhan zich op zijn knieën liet vallen en huilend om genade smeekte.

‘Een smalle reep, Gouden Vorst?’ vroeg de soldaat. ‘Hoe smal?’

Sulepis glimlachte en hief twee vingers. ‘Zo smal.’